

(המשך מעמוד 31)

כל הזמנות לספר לקהל שלי שאני מיש-ראל ושאלו עם שוחר שלום, עיין ממילי-חמות. כשאני לבד על הבמה אף אחד לא יכול להגיד לי מה להגיד ומה לא להגיד בין שיר לשיר.

לפני חמש שנים, למשל, הייתי עם צמד הפרברים בשבוע ישראלי שנערך במר-לון הילטון בטוקיו. להופעות שלנו היתה הצלחה פאנטסטית. לא רק יפאנים למדו דרכנו מה זאת ישראל. היו גם ערבים שהתאכסנו במלון ופחדו לבוא להופעות שלנו. דיברנו אליהם ערבית והזמנו אותם. הם נעשו החברים הכי טובים בעולם שלי. לפעמים, כשהם ומגיעים לפאריס הם מצלי-צלים אלי לארץ, שואלים: "מה נשמע אצלכם בארץ?" אני מדברת איתם ערבית ומתה מפחד, שמישהו יבוא אחר-כך להקור אותי מה אני מדברת עם ערבים, ממצריים. הם ראו אותנו בטוקיו ובאים להופעות שלי באולימפייה בפאריס ומדברים איתי על שלום.

אני לא אשכח את סיום ההופעה ההיא בטוקיו. עשינו מסיבה לתיזמורת ולכל המלצרים, הם לא יכלו להירגע מאיתנו אחרי זה. הם ליוו אותנו עד שדה-התעופה בדמעות בעיניים. אחרי זה סיפרו לנו מהשגרירות בטוקיו שחודשים אחרי ש-עובנו הוסיפה התיזמורת היפאנית בהילטון לנגן כל ערב את הבה נגילה.

ואלה רק דוגמאות בודדות מיני רבות מה יכול אמן ישראלי לעשות בחוץ למען המדינה.

הנה, למשל, הייתי בקולומביה במסיבה דיפלומטית שנערך השגריר שלנו לסגל ה-דיפלומטי בבירה. אחרי שהופעתי בפני הדיפלומטים ניגש אלי השגריר היפאני ושאל אותי לתוכן השיר ירושלים של זהב. האם זה נכון שזה שיר שמדבר על כיבוש? עניתי לו שהשיר נכתב עוד לפני המילי-תמה ותרגמתי לו את מילותיו. נדמה לי שפשוט שיניתי את התייחסותו לישראל. שלחתי לו גם תקליט, על חשבונאי. העובדה שבבית השגריר היפאני יהיה תקליט כזה, יאזינו לו וידברו עליו, יש בה גם לתרום משהו להסברה הישראלית.

חגורת הבטיחות

האמצעי היחיד שיקן על גופך בעת תאונה.

חגור אותה מהיום!

ת-1.7.75 חובה!

להזיז את העסק!

מה שנורא הוא האדישות שקיימת במישרד-החוץ ובמוסדות האחרים כלפי הנושא. לדעתי, כל אמן שיוצא להופעות בחוץ-לארץ היה צריך להיות מוזמן למיש-רד-החוץ כדי שישילו עליו משימות. ידרי-כו אותו ויסבירו לו מה להגיד ואיך. אבל אלה פשוט לא מתייחסים לדבר הזה. אפילו אם אתה פונה אליהם כיוזמתך, אף אחד לא רוצה לדבר איתך. מה שקורה כתוצאה מכך הוא שגם את היהודים אנחנו מאבדים.

אינני רואה פיתרון אחר, על סמך ניסיוני האישי, אלא זה: לסגור את כל השגריר-רויות! לפטר את כל העובדים בהם! אלה הם פשוט לא האנשים הנכונים שאנחנו זקוקים להם שם! צריך לסגור את הכל ולשלוח את האנשים שם חזרה הביתה. רק מעטים מהם עושים מה שדרוש. האחרים פשוט לא עושים כלום.

במקום אלה צריך לשלוח אנשים חדשים, עם רוח צעירה, שיכירו את המנטאליות של המדינות לשם הם נשלחים ושיביאו לשם את רוחה האמיתית של ישראל. כי מה שקורה היום זה נורא.

אני מצידו מוכנה לסייע למישרד-החוץ, ללא תשלום. להדריך אמנים היוצאים לי-חול, איך להופיע כשליחי המדינה מה להגיד ואיך. בכל מקום בו אני מופיעה, אני טורחת להגיד לקהל שלי עד כמה אני אוהבת אותו ועד כמה הוא הקהל הנפלא ביותר בעולם. אבל מוכחחים לעשות את זה! הם רוצים לשמוע את זה וזה מקרב אותם אלינו.

אינני רואה שום סיבה מדוע אני, עם הקול הקטן והמחוספס שלי, יכולה להדור לכל מקום ולהביא לשם את דבר המדינה. מבלי שאיש הדריך אותי, ושאמנים טובים ממני לא יוכלו לעשות זאת בצורה הר-בה יותר טובה.

מישהו פשוט צריך לחשוב על זה ולהזיז את כל העסק.

אלה הם קוראי

העולם הזה

לפי מחקרים שערכו בזמנו "המכון למחקר חברתי שימושי" ו"המכון לקומוניקציה", של האוניברסיטה ה-עברית, לפי הזמנת איגוד המפרסמים, מתברר כי:

★ אין אף עיתון או שבועון עברי אחד בישראל, שאי-חוז כה רב של קוראיו הם בעלי השכלה אקדמאית.

★ 44% מקוראי "העולם הזה" הם ילידי הארץ — וגם זה שיא ארצי.

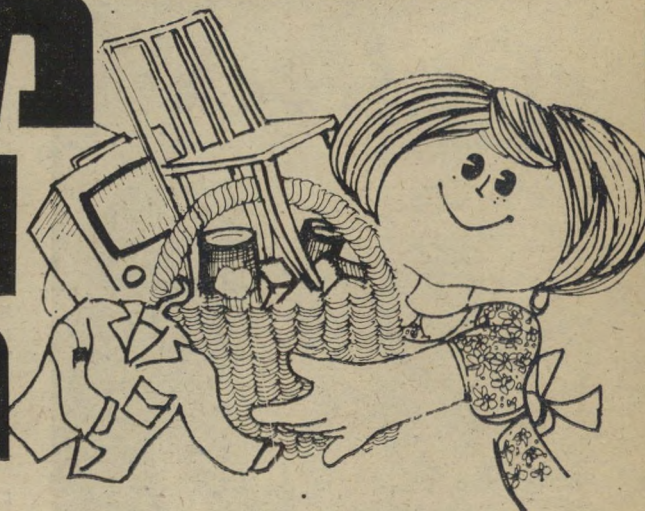
★ 32% של קוראי "העולם הזה" הם עצמאיים — שיא בין קוראי העיתונים בארץ.

★ 59% של קוראי "העולם הזה", מעל גיל 20, הם גברי רים ו-41% נשים. חלוקה זו לפי מינים אינה קיימת בשום שבועון ישראלי אחר.

כאשר אתה חושב על פירסום מוצריך, דע כי אין ציבור-קוראים בארץ שיש לו כוח-קנייה כה גדול כמו ציבור זה.

משדד המסחר וחתעשייה

מבצע הודלות מיוחד

רשימה מפורטת מופיעה בעיתוני הערב

של יום רביעי 18. 6. 57